

Θ. Μαράκης

Η αρνητική απάντηση των αγροτών στο κάλεσμα του Μητσοτάκη για στημένο διάλογο θορύβησε το κατεστημένο και τους ανάγκασε να πουν πράγματα, που δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα.

Στην ανάρτησή του ο πρωθυπουργός κάνει λόγο για **«μπλόκα που στρέφονται εναντίον άλλων κοινωνικών ομάδων»**, τα οποία, όπως λέει, **υπονομεύουν τα αιτήματα των αγροτών, αλλά και κινήσεις που βλάπτουν τη χώρα. Και, ασφαλώς, τις τοπικές οικονομίες στην περιφέρεια.**

Αναφερόμενος στην απόρριψη της πρόσκλησής του, ο πρωθυπουργός υπογραμμίζει πως **«διάλογος δεν γίνεται με τελεσίγραφα»** και επαναλαμβάνει ότι «η πόρτα της κυβέρνησης μένει ανοιχτή σε όσους γεωργούς και κτηνοτρόφους θέλουν, όπως έκαναν πρόσφατα, οι αγρότες και κτηνοτρόφοι της Κρήτης. Και οι λύσεις προκύπτουν μόνο από συζήτηση. Όποιος αρνείται αυτές τις **αρχές της λογικής και της Δημοκρατίας** αναλαμβάνει μεγάλο βάρος απέναντι στην υπόλοιπη κοινωνία”.

Η κυβέρνηση λαμβάνει υπόψιν κάθε δίκαιο αίτημα. Έτσι, ήδη μελετά μία δέσμη επιπλέον μέτρων ενίσχυσης. **Πάντα, όμως, στο πλαίσιο των δυνατοτήτων της εθνικής οικονομίας και σύμφωνα με τους ευρωπαϊκούς κανόνες”.**

Και από κοντά είχαμε παρέμβαση οικονομικών φορέων για το Αγροτικό:

Η ανακοίνωσή τους

«Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης (ΕΒΕΘ), Βιοτεχνικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης (ΒΕΘ), Σύνδεσμος Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος (ΣΒΒΕ), Σύνδεσμος Εξαγωγέων (ΣΕΒΕ), εκφράζουμε τη βαθιά μας ανησυχία για την άρνηση εκπροσώπων του αγροτικού κόσμου να προσέλθουν σε διάλογο με τον Πρωθυπουργό της χώρας.

Σε μια κρίσιμη συγκυρία για την ελληνική οικονομία, η άρνηση θεσμικού διαλόγου **δεν αποτελεί μορφή διεκδίκησης αλλά επιλογή αδιεξόδου**. Η χώρα δεν αντέχει άλλες χαμένες ευκαιρίες, ούτε άλλες σκόπιμες καθυστερήσεις σε ζητήματα που επηρεάζουν άμεσα την παραγωγή, την βιομηχανία, την μεταποίηση, την απασχόληση και τις εξαγωγές.

Ο πρωτογενής τομέας αποτελεί τον πρώτο κρίκο της εθνικής παραγωγικής αλυσίδας. Όταν ο κρίκος αυτός αποσύρεται από τον διάλογο, η ζημιά μεταφέρεται στη βιομηχανία, στη μεταποίηση, στο εμπόριο, στις εξαγωγές και τελικά στην ίδια την κοινωνία. Το κόστος αυτής της στάσης δεν είναι πολιτικό· είναι οικονομικό και εθνικό.

Οι φορείς της πραγματικής οικονομίας θα συνεχίσουμε να μιλάμε καθαρά, υπεύθυνα και με εθνική συνείδηση, γιατί η ανάπτυξη, η βιομηχανία, η μεταποίηση, η απασχόληση και οι εξαγωγές δεν μπορούν να περιμένουν.»

Το “χαστούκι” των αγροτών στην κυβέρνηση της ΝΔ επισκίασε μια **«μεγάλη εθνική και συλλογική επιτυχία**, αδιανόητη μέχρι πριν από λίγα χρόνια», όπως με περίσσια υπερηφάνεια έκανε λόγο ο πρωθυπουργός αναφερόμενος στην ανάληψη της **προεδρίας του Eurogroup από τον Κυριάκο Πιερρακάκη**. Ο δε Πιερρακάκης είπε το μεγαλύτερο ότι: Ήταν νίκη της Πατρίδας!

Όπως αναφέρει ο πρωθυπουργός, πρόκειται για μία άκρως τιμητική για τη χώρα εκλογή, εργαστήκαμε με σχέδιο και συνέπεια, και πετύχαμε την ανάταξη της οικονομίας και της αξιοπιστίας της χώρας μας, χάρη στις πολιτικές που εφαρμόζουμε από το 2019 και μετά. **Γίναμε “παράδειγμα και έμπνευση”**.

Ξεκινάμε τα σχόλια μας από το τελευταίο, όπου με περίσσιο θράσος Πιερρακάκης και Πρωθυπουργός μίλησαν για **“νίκη της πατρίδας”**, για **“μεγάλη εθνική και συλλογική επιτυχία”** αποκρύβοντας το γεγονός ότι η πατρίδα έχει **ταξικό πρόσημο και η εθνική και συλλογική επιτυχία** δεν ήταν ούτε εθνική ούτε πολύ περισσότερο συλλογική, έγινε πάνω στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων χάρη στις πολιτικές λιτότητας που εφαρμόστηκαν από το 2010 και μετά ενώ το ίδιο διάστημα τα κέρδη του κεφαλαίου αυξήθηκαν!! Και για να είμαστε ακριβείς ο ελληνικός καπιταλισμός εξακολουθεί να είναι ο

αδύνατος κρίκος.

Όπως ειπώθηκε στη βουλή κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού, ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι η Ελλάδα θα έχει 2% ανάπτυξη και η Ευρώπη 1% για τα επόμενα χρόνια (εξωπραγματικό σενάριο), θα χρειαστούν 37 (!) ολόκληρα χρόνια για να φτάσουμε τον ευρωπαϊκό μέσο όρο».

Και τα μεγάλα λόγια ήρθαν την ώρα που οι αγρότες περνούσαν μια ακόμα νύχτα στα μπλόκα του αγώνα παλεύοντας για την επιβίωσή τους, ενώ ο διαβόητος «Φραπέζ» είχε μεταφέρει εντός του κοινοβουλίου τους όρους μαφίας με τους οποίους λειτουργούσε το κυβερνητικό δίκτυο διανομής των (ευρωπαϊκών) επιδοτήσεων.

Βεβαίως οι κυβερνητικοί πανηγυρισμοί για την Ελλάδα που από «μαύρο πρόβατο» ανέρχεται «στην κορυφή του συμβουλίου οικονομικών των πιο ανεπτυγμένων χωρών της ηπείρου», όπως δήλωσε ο Κ. Μητσοτάκης, καμία σχέση δεν έχουν με την καθημερινότητα των εργαζομένων και του λαού. Το ομολόγησε και ο ίδιος ο πρωθυπουργός, αποδίδοντας την «επιτυχία» Πιερρακάκη στις «θυσίες των συμπολιτών μας».

Μερικές από αυτές: η Ελλάδα είναι προτελευταία στην ΕΕ σε μέσο ετήσιο μισθό πλήρους απασχόλησης (18.000 ευρώ το 2024, έναντι 39.800 στην ΕΕ). Τον Οκτώβριο 2025, η ανεργία ήταν 8,6%, το 4ο υψηλότερο ποσοστό στην ΕΕ, ενώ το 2024, 5,4% των εργαζομένων ήταν άνεργοι για πάνω από έναν χρόνο. Το ίδιο έτος, τα νοικοκυριά δαπάνησαν το 36% του εισοδήματός τους για στέγαση - υψηλότερο ποσοστό στην ΕΕ (μέσος όρος 19,2%). Ένας στους τρεις ενοικιαστές δίνει πάνω από 40% του εισοδήματός του στο ενοίκιο - τριπλάσιο του ευρωπαϊκού μέσου όρου. Το 2023, ένας στους πέντε δεν μπορούσε να θερμάνει επαρκώς το σπίτι του (Μ.Ο. ΕΕ: 10,6%), ενώ το 2024, το 26,9% του πληθυσμού ζούσε σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, τρίτη χειρότερη επίδοση στην ΕΕ.

Δεδομένου ότι το ευρωενωσιακό «στρατηγείο» του μεγάλου κεφαλαίου ετοιμάζει την ίδια μοίρα για τους υπόλοιπους λαούς της ηπείρου, ο πρωθυπουργός και ο Πιερρακάκης είναι λογικό να επαίρονται ότι βρίσκονται στην πρωτοπορία της αντιλαϊκής πολιτικής “γίνανε παράδειγμα έμπνευσης”!! Για πολιτικές λιτότητας και μόνο!!

ΣΒΕ και λοιποί

Οι οποίοι έχουν το θράσος να βαπτίζονται στην ανακοίνωσή τους, **“φορείς της πραγματικής οικονομίας”** όντας οι κηφήνες της πραγματικής οικονομίας, μια και τα κέρδη τους εξαρτώνται από τους **πραγματικούς φορείς της οικονομίας τους αγρότες και τους εργάτες!** Όσο για το “εθνική συνείδηση” χρειάζεται να διαβάσουμε ταξική

συνείδηση απόλυτα συνυφασμένη με τα συμφέροντά τους. Αν η συνείδησή τους ήταν εθνική όφειλαν να ζητήσουν από την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα αιτήματα των αγροτών και ασφαλώς να δώσουν τιμές στα αγροτικά προϊόντα που να καλύπτουν το κόστος παραγωγής και να αφήνουν και κάποιο ελάχιστο κέρδος!

Η παρέμβασή τους αποκαλύπτει το φόβο τους μήπως ο δυναμικός αγώνας των αγροτών αφυπνίσει το εργατικό κίνημα και καταγράφεται σε ακόμη μια δημοσκόπηση, στην οποία οι πολίτες σε ποσοστό άνω του 85% θεωρεί δίκαια τα αιτήματα των αγροτών. Συγκεκριμένα, το 85,1% θεωρεί δίκαια τα αιτήματά τους (66,2% απάντησε “Ναι” και 18,9% “Μάλλον ναι”), ενώ το 13,6% θεωρεί ότι δεν είναι.

Φοβούνται μήπως αναγκαστεί η κυβέρνηση και αυξήσει τις τιμές των αγροτικών προϊόντων, πράγμα που θα έχει επιπτώσεις στην κερδοφορία τους ου στηρίζεται στο ξεζούμισμα των αγροτών.

Οι αγρότες

Και για του λόγου το αληθές θα παραθέσουμε ενδεικτικά παραδείγματα για τις τιμές των αγροτικών προϊόντων και για το κόστος παραγωγής:

Μια νεαρή αγρότισσα δήλωσε στο MEGA: “Για να πω ένα καφέ χρειάζεται να δώσω 16 κιλά στάρι”.

Οι βαμβακοπαραγωγοί μέση τιμή για το σύσπορο βαμβάκι γύρω στο 0,37 ευρώ το κιλό! Την ίδια στιγμή, το υψηλότερο κόστος παραγωγής ανά στρέμμα, λόγω της ακρίβειας στις εισροές, ξεπέρασε τα 240 ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι ο παραγωγός, αφού έκανε έξοδα και μόχθησε, διαπίστωσε ότι το πραγματικό κόστος για να βγάλει κάθε κιλό βαμβακιού ανέρχεται στα 0,60 ευρώ, και αυτό όταν η συγκομιδή είναι σχετικά καλή (π.χ. 400 κιλά / στρέμμα).

“Είναι αδιανόητο και όμως παράγουμε με μεγάλο κόστος και πουλάμε με μεγάλη ζημιά. **Όσο περισσότερο παράγουμε, τόσο περισσότερο μπαίνουμε μέσα**”. Τα έσοδα από την πώληση του προϊόντος (περίπου 148 ευρώ / στρέμμα) τους βάζουν «μέσα», αφήνοντάς τους με απώλειες ύψους 92 ευρώ / στρέμμα. Το σύνολο των ενισχύσεων (ειδική ενίσχυση βάμβακος στα 73,40 ευρώ / στρέμμα συν βασική γύρω στα 25 ευρώ / στρέμμα) έρχεται για να καλύψει ίσα ίσα τη χασούρα (92 ευρώ / στρέμμα) που προκύπτει από την πώληση του προϊόντος. Ο βαμβακοπαραγωγός παραμένει απλήρωτος για την προσωπική του εργασία και

αδυνατεί να καλύψει την απόσβεση του εξοπλισμού.

Αντίστοιχη είναι η κατάσταση στους σιτοπαραγωγούς (σκληρό σιτάρι). Το κόστος παραγωγής ανά στρέμμα εκτιμάται στα 150 ευρώ. Η μέση τιμή πώλησης κυμαίνεται στα 0,20 ευρώ / κιλό (με απόδοση περίπου 450 κιλά / στρέμμα), αποδίδοντας έσοδα περίπου 90 ευρώ / στρέμμα. Ο παραγωγός μπαίνει μέσα περίπου 60 ευρώ / στρέμμα μόνο από τα βασικά έξοδα. Ακόμα και με την ενιαία ενίσχυση (Βασική συν Συνδεδεμένη κυμαίνεται στα 35-38 ευρώ / στρέμμα) η ζημιά παραμένει. Γενικά αυτή είναι η κατάσταση που βιώνουν οι αγρότες και βέβαια, οι κτηνοτρόφοι, ιδιαίτερα από την θανατηφόρα ασθένεια της ευλογιάς.

Είναι γι αυτό που ο αγώνας τους υπερβαίνει κι αυτόν του 1996 και ασφαλώς τα επακόλουθα "επετειακά" μπλόκα. Οι αγρότες δηλώνουν:

«Άμα δείτε πόσοι και ποιοι έχουν έρθει φέτος στα μπλόκα, δεν θα το πιστεύετε. Άνθρωποι που δεν συμμετείχαν ποτέ. Σηκώθηκαν και οι... πεθαμένοι. Παλιά λέγαμε, 600 τρακτέρ, επιτυχία στο μπλόκο. Τώρα έχουμε 1,8 χιλιόμετρα με τρακτέρ διπλοπαρκαρισμένα», ακούμε από αγρότη του Παλαμά. Για όλους, αποτελούν αιτία να παραμείνουν στα μπλόκα, μόνο και μόνο τα όσα είδαν την περασμένη εβδομάδα στην εξεταστική επιτροπή για τον ΟΠΕΚΕΠΕ, με τη στάση της κυβέρνησης απέναντι στον αγροτοσυνδικαλιστή Γιώργο Ξυλούρη ή "Φραπέ"».

Το τηλεσίγραφο των αγροτών δεν είναι παρά η απάντηση στα τηλεσίγραφα της κυβέρνησης και του πρωθυπουργού. Τι άλλο από τηλεσίγραφο είναι όταν δηλώνει ο Μητσοτάκης ότι: Η κυβέρνηση λαμβάνει υπόψιν κάθε δίκαιο αίτημα. Έτσι, ήδη μελετά μία δέσμη επιπλέον μέτρων ενίσχυσης.

Πάντα, όμως, στο πλαίσιο των δυνατοτήτων της εθνικής οικονομίας και σύμφωνα με τους ευρωπαϊκούς κανόνες". Γιατί ποιος καθορίζει το "πλαίσιο των δυνατοτήτων " και "τους ευρωπαϊκούς κανόνες", ασφαλώς όχι οι λαοί αλλά οι κυβερνήσεις για την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Λεφτά υπάρχουν για να ικανοποιήσετε τα δίκαια αιτήματα των αγροτών, από βγήκαν τα 5,3 δισ. για την πρόωρη αποπληρωμή των δανείων!!